

כתב אסף נפרן, נכדו:

-סיפור קצת ארוך ולא רגיל על סבא ונכד-

סבא שלי שאתם רואים כאן בתמונות נהרג בקרב אי שם בסוף דצמבר 48 בשלהי מלחמת השחרור כשהוא בן 22 בלבד, אני נולדתי באפריל של שנת 80 שזה יוצא משהו כמו 32 שנה לאחר מכן ובכל זאת מאז שאני זוכר את עצמי הוא היה נוכח בחיי, בעיקר דרך חלומות, תחושות, תמונות וסיפורים

כשהייתי בערך בן 19 החלטתי להצטרף לטקס האזכרה השנתי שנערך לחללים באותו קרב מדובר (והיו לצערי לא מעט כאלה) הטקס התקיים בחג החנוכה של 1999 כ-51 שנה לאחר שעתו של הקרב ההוא

אחרי שהתקיים טקס קצר בבית העלמין עליתי יחד עם כולם על האוטובוס שהוביל אותנו למקום בו התקיים הקרב עצמו בלילה גשום וסוער של סוף 48, מקום שהפך עם השנים להיות העיר קריית גת.

כמובן שבמהלך הנסיעה ישבתי באוטובוס לבד כי לא הכרתי אף אחד מהנוסעים, מרביתם היו מבוגרים ממני בהרבה והרגישו לי כמו אחים של או בנים של ואולי אפילו חלק מהלוחמים עצמם...

לפתע ניגש אליי איש די מבוגר ושאל אותי בפליאה שהיתה די מתבקשת באותו הרגע "תגיד בחור צעיר, מה אתה עושה פה, למי אתה קשור בעצם?"

הסברתי לו שסבא שלי היה אחד הלוחמים באחת הפלוגות שלקחו חלק בקרב ובאתי כדי לשמוע את הסיפור עצמו...

מי זה סבא שלך? הוא שאל בסקרנות של ילד ואני השבתי לו שהוא בטח לא מכיר כי היו הרבה לוחמים שהשתתפו בקרב הזה (זכרתי שמספר ההרוגים בקרב היה 87 ויש אומרים 89 כך שהנחתי שהסיכוי שהוא באמת יזכור ויכיר דווקא את סבא שלי לא גבוה במיוחד...) אבל כשהוא הוסיף ושאל "ובכל זאת מי זה?" שלפתי מהכיס שלי תמונה קטנה שהבאתי איתי והראתי לו "אתה מכיר אותו?" שאלתי, והתכוננתי כבר לשמוע את ה-לא...

הוא הביט בתמונה לשנייה אחת וענה בלי להסס "אתה צוחק עליי? בטח שאני מכיר, זה נפרן" והוסיף חיוך שנדמה והיה בו עולם ומלואו של זיכרונות וגעגוע

מיד הוא קרא לעוד מספר מצומצם של גברים בני גילו שישבו בקדמת האוטובוס "אתם יודעים מי זה?" הוא שאל אותם ועוד לפני שהם הספיקו לתרום את הניחוש הפרוע שלהם הוא מיד ענה "זה הנכד של יוסקה" ואיכשהו יצא שכולם מיד הבינו בדיוק על מי הוא מדבר...

באותה השנייה הפכתי להיות מהילד ההוא שאף אחד לא יודע איך הוא קשור לאירוע בכלל למרכז של ההתרחשות והעניין בתוך האוטובוס (אפילו שישבתי בספסל די אחורי) כל הדרך מתל אביב לקרית גת מצאתי את עצמי נער בן 19 במרכזה של חבורת גברים בערך בני 70 שהיתה עסוקה בלספר לי כמה שסבא שלי היה משהו מיוחד... כזה חייכן ומצחיק וגיבור ואמיץ ובעיקר חבר אמיתי, כל אחד תרם לי את הסיפור שלו על סבא שלי ולפעמים הם סיפרו כולם סיפור אחד משותף

"אחד כמו סבא שלך אי אפשר לשכוח" זרק אחד מהם לחלל האוויר בהתרגשות יתרה תוך כדי הנסיעה כשכל היתר מהנהנים בהסכמה ועד היום לא ברור לי מי התרגש יותר באותו רגע הוא או אני....

הנסיעה לקרית גת באותו היום ארכה משהו כמו שעה אבל לי היא הרגישה כמו נסיעה אל ימי קום המדינה... לכמה רגעים הרגשתי שבזכות סבא אחד ותמונה אחת ישנה ששלפתי מהכיס אותם גברים מבוגרים מחזירים אותי לאחור למקומות בהם לא זכיתי להיות בזמנים בהם עוד לא נולדתי כמו מארגנים לי סוג של פגישה עם סבא שנשאר לי בן 22 ואולי גם קצת חוזרים דרכי ובעזרתי יותר מחמישים שנה אחורה בזמן עד לשם לאותם המקומות והימים בהם הם היו אי שם די מזמן בני עשרים

מאז עברו כמעט 25 שנה ואם אני זוכר את זה כאילו זה היה אתמול, יש סיכוי שזה אומר משהו. תודה על הזכות וההזדמנות להיות נוכח באותו האוטובוס ובאותה הנסיעה בחג החנוכה ההוא של שנת 99. הלוואי ולא נדע עוד מלחמות משום סוג לא צרות ולא אסונות ולא יהיו סיבות לאף אחד להישאר כאן בן 20